

Expedient: 263/13

El Consell Tributari, en sessió de 18 de juny de 2014, coneixent del recurs presentat pel senyor FCB, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 18 de març de 2013, el senyor FCB presenta escrit ampliant les al·legacions contingudes en el seu recurs d'alçada interposat el 26 de novembre de 2012.

Manifesta que es ratifica íntegrament en els fets i fonaments de dret exposats a l'esmentat recurs d'alçada, i a l'efecte de completar aquests, invoca en el nou recurs que la fórmula de determinació de la base imposable continguda en l'Ordenança aplicada per al càlcul de la quota tributària, és incorrecte ja que condueix a determinar un increment superior al real, el que ha estat avalat per la Sentència de 17 d'abril de 2012 de la sala del Contenciós administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Castilla-La Mancha, entenen que no s'ajusten a dret les liquidacions practicades ja que determinen l'increment experimentat partint del valor dels terrenys en el moment de la transmissió en lloc de en el moment de l'adquisició d'aquests.

Sol·licita per tot l'exposat, l'anul·lació de les liquidacions practicades, el reconeixement de la bonificació corresponent i l'estimació íntegra de les seves al·legacions a l'estar incorrectament determinada la base imposable de les esmentades liquidacions practicades.

2.- Els recursos presentats per l'interessat en 26 de novembre de 2012, 4 de desembre de 2012 i 8 de febrer de 2013, s'han tramitat de forma acumulada amb el número d'expedient, i per resolució de la Segona Tinent d'Alcalde, de data 19 d'abril de 2013, s'ha acordat desestimar el recurs formulat, confirmar les liquidacions de l'impost impugnades, cancel·lar i retornar la garantia constituïda un cop acreditat el pagament d'aquestes, i confirmant alhora les liquidacions per sanció.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- A l'objecte de determinar si els escrits presentats en 26 de novembre de 2012 i 18 de març de 2013 es complementen entre sí o suposen la presentació de dos recursos diferents, cal examinar les pretensions que es dedueixen a cadascun d'ells.

Segon.- El primer dels esmentats recursos es va dirigir contra la resolució de la Inspectora en cap de l'Institut Municipal d'Hisenda i contra les liquidacions complementàries que aquesta va practicar rectificanc les autoliquidacions presentades per l'interessat. En totes elles aquest s'havia aplicat una bonificació del 95% als immobles per estar destinats a l'activitat empresarial d'arrendament. La inspecció va entendre que la bonificació no era aplicable a tots els immobles, sinó tant sols al local on el causant hagués exercit de manera efectiva, habitual, personal i directa l'activitat, es a dir, aquell on hi tingués centralitzat el control administratiu i financer de l'activitat d'arrendament. Tot el recurs gira al voltant de la discussió sobre la interpretació que hauria de donar-se a la redacció de l'Ordenança i finalment es pretén que “en mèrit dels fets i fonaments de dret exposats, s'estimi íntegrament aquest recurs d'alçada i s'anul·lin la resolució impugnada i les liquidacions d'ella resultants, declarant correctes les autoliquidacions de l'IIVTNU presentades per mi en data 27/10/2008”.

Tercer.- A l'escrit de 18 de març de 2013, l'al·legació complementària única té com a títol “Inadequat càlcul dels increments de valor del sòl subjectes a gravamen, error en la determinació de la base imposable de les liquidacions practicades”. El recurrent proposa com alternativa al mètode legal de càlcul de la base imposable que considera incorrecte, doncs condueix a determinar un increment de valor superior al real, que s'apliqui una fórmula que qualifica de “descompte simple”, que és la següent: $\text{plusvàlua} = \text{valor del terrenys en el moment de la meritació} \times \text{núm. d'anys} \times \text{coeficient d'increment} / 1 + (\text{número d'anys} \times \text{coeficient d'increment})$. Recolza la seva pretensió en la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Castilla-La Mancha en sentència de 17 d'abril de 2012. I conclou sol·licitant “que, en mèrit a l'exposat, es dicti resolució per la qual, estimant íntegrament el recurs interposat s'anul·lin els esmentats actes administratius per:

- Estimar-se conforme a Dret la bonificació sobre la quota aplicada a les autoliquidacions controvertides i,
- Amb caràcter complementari, per entendre incorrectament determinada la base imposable de les liquidacions practicades segons l'argumentat en el present escrit d'al·legacions complementàries”.

Quart.- Les dues peticions contingudes en aquest darrer escrit no guarden cap relació entre sí, doncs afecten a diferents elements determinants del càlcul de l'impost, de manera que més que complementàries són incompatibles, i així es plantegen en el propi recurs el qual conté un

full de càlcul on s'analitzen els resultats que derivarien d'aplicar la fórmula proposta, sense cap referència a la bonificació del 95%. El fet que aquest segon escrit es presentés abans de la resolució del recurs de novembre de 2012 no permet inferir per sí sol que constitueix un complement d'aquest últim. Com a màxim, en el recurs de 18 de març de 2013 s'està formulant una pretensió alternativa i diferent de la deduïda a 26 de novembre de 2012. La falta de relació entre les pretensions determina que el recurs de 18 de març de 2013 sigui un recurs nou i que, com a tal, ha estat presentat fora de termini, per la qual cosa s'ha de considerar inadmissible.

Per tot això,

ES PROPOSA

INADMETRE el recurs de 18 de març de 2013.